

— Какво правишъ, човѣче? Кой си ти и защо си дошълъ? — гнѣвно запита царътъ, не виждалъ досега такова неуважение и дързостъ.

— Нищо, царю. Отдавамъ честъ на тая, която ме доведе тука. Защото познахъ, че у васъ не почитатъ добродетелта и човѣшкото достоинство, а хубавата дреха.

И спокойно и бавно си излѣзе.

Синовна обичъ

Презъ единъ хубавъ день, когато хората въ града подъ планината спокойно си вършеха работата, като грижовни пчели, изведнажъ земята затрепера, и кжщи и дървета се залюлѣха. Страшно подземно бучене още повече уплаши хората, наизкочили навънъ по улицитѣ. Не следъ много време нѣкакво подземно чудовище тъй силно блъсна земната кора, че върхътъ на планината се проби и гжстъ облакъ димъ и пепелъ се издигна високо въ небето. И стана тъмно, сякашъ нѣкой грабна слънцето и го скри въ морето.

Въ тази страшна тъмнина завалѣ каленъ и топълъ дъждъ. Западаха отъ небето горещи камъни. Горе планината бълваше димъ, пепелъ, камъни и огнена лава, която бърже потече надолу къмъ града. И всичко изгаряше и заливаше. Като стоглава ламя погълна прекраснитѣ до скоро гори, градини, лозя и ниви. И страшна и ненаситна пълзѣше къмъ града, който, потъмнѣлъ и черенъ, очакваше своята гибель.

И тя дойде. Лавата потече изъ улицитѣ. Кжщитѣ се подпалиха. Хората, обезумѣли отъ страхъ и ужасъ, бѣгаха презъ пламъци и димъ. Тъпчеха се като мравки — никой нищо не виждаше, никой ни-